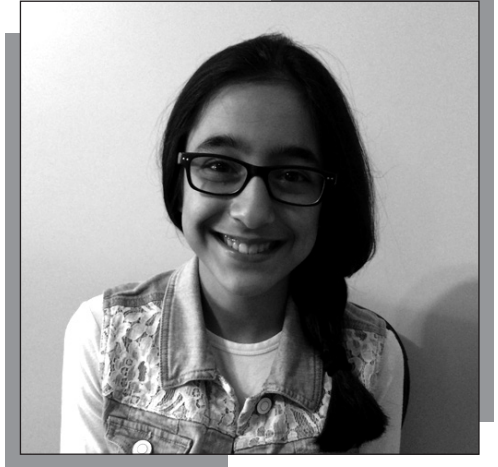

DİLARA BAŞAR

Büyüçekmece Özel Çınar Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma İkincisi

DENİZALTINDAKİ GİZEMLİ CANLILAR

Karayip Denizinin 2782 m derinliğindeyiz. Aracımız ağır ağır yol alırken güçlü projektörlerimiz denizi aydınlatıyor; Vasapuçi, Alakapusa ve Çonata bitkilerini çok net görmemi sağlıyordu. Türk ve Almanların ortak olarak ürettiği Eagle Eye, gece görüşü özelliğine sahip kameralarla donatılmış, saatte 50 km hızla gidebilen, ileri teknoloji ürünü denizaltının kocaman bir camı olan küçük odasının içindeyken hem heyecanlı hem de tedirgindim; çünkü Prof. Dr. Kemal Erdem, yani babam ve Alman Profesör Hardman kumanda odasında ekrandaki bitkileri inceliyorlar ve benim burada olduğumu bilmiyorlardı. Etrafı izlerken Profesör Hardman ve babamın sesini duydum. Profesör Hardman:

“Bunca araştırma yaptım ama ilk defa Karayip Denizinin bu kadar derinlerine indim. Böyle tuhaf basınç değerleri ve burada olmaması gereken Alakapusa bitkisi gibi bol oksijene ihtiyaç duyan bitkilerin olması şaşırtıcı.”, derken hala Alman aksanı hissediliyordu. Babam tam konuşacakken birden denizaltı sallanmaya başladı. O sırada birisinin sesini duydum:

“Prof. Hardman! Kemal Ağabey! Ekran gitti. Dışarıyla olan bağlantımız kesildi!”

Bunu duyduktan sonra babamla profesörün koştüğünü duydum. Merakımı yenemediğim için de odanın kapısını yavaşça açıp dışarı çıktım. Herkes büyük ekranın etrafında toplanmış faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyor, denizaltının kaptanı herkeşe emirler yağdırıyordu. Denizaltı dönmeye başlamıştı. Dengede durmak için tavadaki gri çıkıntıya tutundum. Ekran görüntüleri

bir gelip bir gidiyordu. O kadar hızlı ilerliyorduk ki denizaltına bir şey olacak sandım. Ama hala cesaretim kırılmamıştı, denizaltına gizlice girdiğim için hiç de pişman değildim, olmayacaktım. Sonra bir anda denizaltı yavaşlamaya başladı ve ekran geri geldi. Herkes olayın şokuyla birkaç dakika bekledi. Sonra kaptan:

“Bu nasıl olabilir? Eagle Eye en ileri teknolojiyle donatıldı. Çok daha derin yerlere dalabilecek kapasitede. Burada nasıl olur da bir anda dönmeye başlar?” Babam:

“Bence bunun cevabını öğrenmek için ekranın kaydettiği resimlere bakalım. Belki bir sonuç elde edebiliriz.”, dedi. Bunun üzerine makinelerle uğraşan Fredy ekranda bir şeylere basmaya başladı. Ben de sessizce odamın eşiğine oturup kapı aralığından izlemeye başladım. Bir saat kadar sonra bir resimde ince uzun bir karaltı olduğunu fark ettim. Prof. Hardman:

“Bu nasıl olur? Denizin bu kadar derinindeyken bir balık nasıl yaşar?” Babam:

“Bence burada manyetik bir güç var ve Eagle Eye’ın yaklaşmasını engelliyor. En iyisi ekipten birilerini Camtuslarda etraflı incelemeleri için bırakalım. Denizaltını da hareket ettirmeyelim. Onları burada bekleyelim. Bakalım bir şey bulabilecekler mi?”, dedi. O gece onlar yemek yedikten sonra her zamanki gibi gizlice girip bir şeyler atıştırdım ve yarın ne olacağını merakla bekledim.

Sekiz kişilik ekip o sabah Camtuslarla araştırma yapmak için hazırlanıyordu. Ben de babamdan gizli bir şekilde nasıl binebileceğimi düşünüyordum. Herkes ekibin başında toplandığı için özel tasarım giysileri kolayca almıştım. Ama oradakilere görünmeden Camtuslara binmem imkânsız gibiydi. Oysa denizlere olan ilgimi engelleyemiyordum. Buna rağmen babam benim denize olan merakımdan hiç memnun değildi; ama bu benim gerçekten sevdiğim tek şey. Ve denize bu kadar yakından bakma fırsatımı kaçıramazdım. Cesaretimi toplamalıydım. Bir anda Camtuslara doğru koşmaya başladım. Babamın arkasını dönmesiyle “Minal!” diye bağırması bir oldu. Ama ben çoktan Camtusa girip kapağını kapatmıştım. Önümde duran mavi renkteki “hareket” düğmesine bastığımda bir anda makinanın düştüğünü hissettim ve suyun

içindeydim. Babam ardından beni geri getirmeleri için bir ekip göndermeden harekete geçtim. Çok hızlı gidiyordum. Biraz sonra projektörleri açıp yavaşladım. Etrafı incelerken çeşit çeşit taşlar görüyordum. Boz kayaların arasında yetişen Kakapaka bitkisini gördüm. Renginden ve şeklinden dolayı bu ismi almıştı. Yaklaşım iki saat kadar gezip, bitkileri inceledim. O sırada kırmızı mercan kayalarının arkasında uzun bir karaltı fark ettim. İçimden hemen kaçmak gelse de korkuma yenik düşmeyecektim. Gölgeyi takip etmeye başladım ama çok hızlı gidiyordu. Ona yetişmek bir hayli zordu ve bazen gözden kayboluyordu. Bir ara kocaman bir kayanın önünde tamamen kayboldu. Artık buradan sonrası yoktu ama biraz daha bakmak istedim, robokollarla taşları kaldırmaya, etrafı incelemeye başladım. Bir ara Camtusla uzun yosunlar içine girmeye çalıştım ama çok sıkı. Sonunda geçebildiğimde ise donakaldım. Gündüz gibi ışıldayan, renk renk, şekil şekil bitkilerle ve kayalarla donatılmış, devasa midyeler ve artık mağara şeklini almış parıltılı kayalar insanı kendine hayran bırakıyordu. En dikkat çeken de uzun saçlı, gözleri kocaman, minik dudaklı, tüm vücudu pullarla kaplı, uzun kuyruklu ve her yerde dolanan varlıklardı. Ben ki tüm bitkileri ve canlıları bilirim ama bu canlıları hiç görmemiştim. Ama bana saldırmamaları için saklanmam gerekiyordu. Hemen minik bir mağaraya girip saklandım. Bu sırada içeriyi inceliyordum. Duvarda farklı balık çeşitlerinin bir hikâye anlatır gibi çizilmiş olduğunu fark ettim. Bunun anlamı şuydu: Bu canlılar düşünebiliyordu! Bu sırada kulaç sesleri duydum. Hemen bir oyuga saklandım. Bir canlı biraz dolaşım gitti. Ben de ondan sonra oradan çıkıp karanlık yerlerde ilerlemeye başladım. Biraz ileride kocaman cam bir küre gördüm. İçi çime benzeyen bir şeyle kaplanmıştı ve burada ağaç gibi uzun bitkiler vardı. Ne olduklarını anlamak için yaklaşmam gerekiyordu. Anlaşılan buranın ışık kaynağı orasıydı. Bu sırada tüm canlılar mağaralara girmeye başladı ve bir anda ışık kapandı. Ben de cam küreye yaklaşım kapısını açtım ve içeri girdim. Fark etmesinler diye projektörü çok az açtım. Ve içeriyi incelemeye başlayacaktım ki bir anda Camtus boşluğa düşüm yere çarptı, çünkü burada su yoktu!

Bir an emin olamadım ama sonra Camtusun kapağını hafifçe araladım. Gerçekten nefes alabiliyordum! Bu canlılar, denizin içinde nasıl nefes alacaklarını bulabilecek kadar akıllılar ve bunu sadece denizdeki canlıları ve kayaları kullanarak yapmışlar. Ayrıca biraz bakınca gerçekten yerdeki çim, üstündekilerin de ağaç olduğunu fark ettim. Belki de bu canlılar da benim gibi bitki türlerini çok seviyorlar ve yeryüzündeki bitkilere bile bakmak istediler. Eğer yeryüzüne çıkmayı başarmışlarsa kim bilir daha nerelere gitmiş, hangi canlıları görmüşlerdir. Ben bunları düşünürken bir yandan da fotoğraf çekiyordum. Büyük bir küreydi ve her bir santimini gezmek istiyordum. O sırada ileride küçük cam küreler olduğunu fark ettim. Hemen oraya koştum. Biraz inceleyince her bir kürenin içine farklı bir bitki koyduklarını ve üzerlerinde de mağarada gördüğüm sembollerle yazılar olduğunu fark ettim. Bunlar benim daha önce hiç görmediğim bitkilerdi. Bambaşka renkler, şekiller, desenler, hareketler... Bu sırada saat bir hayli ilerlemişti. Bunların da fotoğrafını çekip Camtusa doğru yola koyuldum. Dünyanın bilmediği bitkiler vardı burada. Bizim bildiğimiz, onların bildiklerinin yanında belki de hiç kalırdı. Bu sırada kapağı açmış, içeri girmiştim tam hareket düğmesine basacakken bir anda kürenin içi ışık doldu. Bir anda korkuya kapıldım. Makine kolunu yavaşça çevirdiğimde, o mükemmel canlıların bana çok kızgın baktıklarını gördüm; bir yandan da kuyruklarını hızlı hızlı sallıyorlardı. O minik dudakları büzülmüştü. Şimdi kaçma zamanıydı. Bir anda cam kürenin dışına çıktım ve onlar da peşime takıldı. Sayıları gitgide azalıyordu. Bana yetişmeleri an meselesiydi. Ben de birbirine bağlı olan mağaralarda ilerlemeye başladım. Çok hızlı manevra yapıyordum ama onlar da benim kadar hızlıydı. En yakınimdaki “Hosua, hosua” diye tuhaf bir inilti çıkarıyordu. O sırada bir mağaranın içinde kalınca bir kitap gördüm. Ne kadar korksam da cesaretimi topladım ve bir anda hızlı bir manevra yapıp robokollarla kitabı kaptım. Bu sırada beni gözden kaçırmıştı. Birkaç saniye de olsa zaman kazanmıştım. Hemen buranın çıkışına doğru sürmeye başladım. Yosunların arasından geçerken elimde olmadan yüzüme bir gülümseme

yayıldı, çünkü orada kendimi davetsiz misafir gibi hissetmişim. Şimdiyse kendi denizaltıma yürüyor ve şu an da içine giriyordum. O canlıysa çoktan geri dönmüştü.

Babam bu olay yüzünden bana çok kızmıştı. Kitabı incelediklerinde ise bana şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Ben de olanların hepsini anlattım ama bundan kimsenin haberinin olmaması konusunda anlaştık; çünkü eğer dünya bunu öğrenirse onlardan her şeyi isterler, onlar vermeyince de yakıp yıkarlar. Ama biz onlarla uzlaşma yolunu bulabiliriz. Onlara zarar vermeden merak ettiklerimizi öğrenebiliriz. Hatta kim bilir, belki de onlarla arkadaş olabiliriz.